

Eksekution, og en saadan Situation kan jo let benyttes til, at en enkelt Kreditor eller flere Kreditorer søger at sikre sig Fordele ved at forlange Betaling for at fratagde et saadant Krav. Det er derfor rigtigt, at man i Lovens § 2 har skabt Sikkerhed for, at Likvidationen kan foregaa uforstyrret af Konkursbegæringer, Eksekution eller anden Retsforfølgning.

Men jeg kan ikke lægge Skjul paa, at der ved Loven, som den foreligger, efter min Mening klæber meget betydelige Mangler. For det første har jeg at indvende, at Affattelsen paa flere Punkter er alt for vag og ubestemt. Man behøver blot at se paa § 3, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse. Der staar, at „Ministeren for Industri, Handel og Søfart bemyndiges til at fastsætte de nærmere Regler for Likvidationens Foretagelse og derunder blandt andet give Forskrifter om Regnskabsafregning og Revision“ o. s. v. Men saa staar der i 2det Stykke, at „ved Udfærdigelsen af de fornævnte Regler for Likvidationens Foretagelse er Ministeren bemyndiget til at foretage saadanne Afvigelser fra Aktieselskabslovens og Banklovens Bestemmelser, som i saa Henseende paakræves“. Jeg maa efter de vage og almindelige Udtryk, i hvilke 1ste Stykke er affattet, underforstaa, at ogsaa andre Loves, f. Eks. Konkurslovens, Bestemmelser og deres Analogi vil kunne tilsidesættes ved et af Ministeren paa egen Haand udstedt Regulativ.

Det er en ganske overordentlig stor Magt at lægge i Ministerens Haand, det er næsten ministerielt Enevælde med Hensyn til ikke blot Formerne, hvorunder, men ogsaa Grundlaget, hvorpaa selve Likvidationen skal foregaa. Ikke blot kan det af Ministeren udstedte Regulativ, som findes aftrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, naturligvis af Ministeren til et hvilket som helst Tidspunkt ændres efter Fordogt-befindende, naar han mener, at der er Grund dertil, men ogsaa saadanne Undtagelser fra Loven, som endnu ikke er sket, er der i Fremtiden aabnet Adgang til. Det er en meget stor Magt at lægge i Ministerens Haand, og jeg vilde dog for mit Vedkommende mene, at det var bedre, at i alt Fald Hovedreglerne for Likvidationen blev slaaet fast i selve Loven, saaledes at Rigsdagen fastsætter det materielle Grundlag, hvorpaa Likvidationen skulde ske.

Der er her forskellige Spørgsmaal, som trænger til Besvarelse, som ikke er besvaret i den almindelige Lovgivning, og som man ikke uden videre kan overlade til Ministeren at afgøre i et Regulativ. Der

er saaledes Spørgsmaalet om Anvendelsen af visse af Konkurslovens Afkræftelsesregler, man staar ganske usikker overfor, hvorvidt det er Meningen eller ej, at de vil kunne eller skal anvendes. Det samme gælder Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang man skal følge Konkurslovens Regler med Hensyn til Konkursordenen, hvorvidt det kan være praktisk, at de bringes til Anvendelse, eller om de skal fraviges. Med Hensyn til Personalets Stilling saa er det af allerhøjeste Betydning for Personalet at vide, hvorledes de staar i det. Det vil være rigtigt i Udvalget ogsaa at faa dette Spørgsmaal draget frem og belyst og eventuelt faa Hovedpunkterne fastslaaet i Loven. Jeg behøver blot at minde om, at Personalet i Diskontobanken har en Pensionsforsikring, og at en ret betydelig Fond har staaet til deres Raadighed. Hvorledes skal der forholdes med Hensyn til denne Fond? Endelig kunde der ogsaa være Tale om at tage under Overvejelse, eventuelt at fastslaa i Loven, hvorvidt der for visse Retsvistigheders Vedkommende, som kommer til at foreligge for disse Likvidatorer, der ganske vist til Dels er Jurister, men dog ikke er Dommere, og som man ikke uden videre kan underkaste sig inappellabelt, skal være Adgang til at forelægge dem til Skifterettens Afgørelse.

Alt dette er Spørgsmaal, som ikke er afgjort i den bestaaende Lovgivning, Punkter, paa hvilke til en vis Grad Teori og Praxis er uenige, og som kan trænge til at klares ved en saadan Likvidation. Men først og sidst vil jeg dog i Tilslutning til den sidste ærede Taler hævde, at Indskydernes Interesser maa varetages bedre, end det er sket ved den foreliggende Lov. Indskyderne er realiter de mest interesserede, det gælder først og fremmest om saa vidt muligt at skaffe Indskyderne, Kreditorerne Dækning, saa maa i anden Række komme Aktionærerne, men Indskyderne, Kreditorerne er først og fremmest de reelt interesserede.

Nu kunde man naturligvis — og det har man ogsaa krævet fra Indskydernes Side — give dem en Statsgaranti enten for deres hele Tilgodehavende eller for en vis Del deraf. Man kan ikke undre sig over, at Indskyderne, hvis de kan faa Staten med dertil, gerne vil have en saadan Garanti, men en saadan almindelig Statsgaranti mener jeg ikke der kan være Tale om. Jeg kan billige — og det gør vel de allerfleste —, at Nationalbanken har sikret de ganske smaa Indskydere paa under 200 Kr., at